

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Corpus Doctrinae Christianae

Melanchthon, Philipp

Lipsiae, 1572

VD16 M 2890

De Exemplis Patrum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-36094

voluntate diuina immotabiles. Quare & statim in paradiso in primo gradu ascendentium & descendentium prohibitio edita est. Relinquet homo patrem & matrem, & adhærebit uxori suæ. Et postea Patrum uoce declarata est hæc uoluntas Dei, ut Iacob maledicti filio, qui attigerat nouercam. Et textus in Leuitico affirmat, postquam Chananeos propter inceitas libidines. CUM autem Deus ueniat gentes, quæ sunt extra politiam Moysi, & quæ fuerunt ante Moysen, perspicuum est, has prohibitiones esse æterna & immutabilia mandata, & pertinere ad omnes homines. Ideo & Paulus ponit Corinthium, qui attigerat nouercam. Hæc addantur exempla pœnarum, quæ plurimæ leguntur in omnium temporum historiis. Sciendum est igitur, non ualere dispensationes, quæ conceduntur commixtionem in gradibus prohibitis in eo textu Leuitici s.

ADDE TAE sunt autem diuinis prohibitionibus & humanæ quædam in proximis gradibus. Ut, in secundo gradu in linea æquali, & tertio gradu, ut maiore reuerentia diuinæ prohibitiones obseruentur. Hoc consilium honestum & probandum est. Sed sciant omnes gubernatores discrimen prohibitionum diuinarum & humanarum. Diuinæ nequaquam solui humana autoritate possunt. Sed interdum probabilis ratio incidere potest, quare humanæ prohibitiones laxentur, quod tamen circumspecte fiat per pastores & magistratus, non privata temeritate. CAETERVM prohibitiones de cognitione spirituali prorsus rejiciendæ sunt, qualis est, ne quis ducat eam, cuius baptismo affuit. Pertinet etiam ad officium magistratum, quod hoc loco re sapienter deliberata constituere, quas prohibitiones humanæ retinere uelint.

DE EXEMPLIS PATRYM.

VIDIMVS etiam multos, qui uisitas leges connubiorum adeo negligebant, quia leguntur dissimilia ueterum exempla de polygamiis, & de coniugijs Iacob, qui duas sorores duxit. Non est autem exemplis sed legibus iudicandum. Et in hac tanta re considerentur præcepta diuina. Certissimum est, legem coniugij primam in paradiso in sanctam esse, ut tantum unius maris, & unius femine coniunctio esset: Erunt duo in carne una, id est, inseparabiliter iuncti. Et postea postquam Lamech discessit ab hoc ordine, & post diluuium Deus etiam in suo populo tolerauit exempla dissimilia primæ institutionis: tamen filius Dei nos ad primam institutionem retrahit, in quibus Matt. 19. Ab initio non erat sic. Et repetit dictum: Erunt duo in carne una. Et Paulus inquit: Vir non habet potestatem corporis sui, sed uxor. PRAETEREA de gradibus cum extent iam in Leuitico præ-

hibitiones, obtemperare his necesse est. Nec querendum est, quomodo excusandi sint Patres, quia sancti non sunt sine uitijs: & omnes omnibus temporibus contagia quædam habemus ab erroribus & uitijs nostri temporis. Quia uero patres uera inuocatione Deum colebant in agnitione redemptoris, & erant fideles custodes doctrinæ, & excellabant omnibus uirtutibus, & bonam conscientiam alioqui retinebant, tales nãui tegebantur, qui iam erant eius temporis mores politici.

DE CONSENSU.

DICTVM est in definitione, Coniugium esse legitimam copulationem. Hæc restrictio docet, personarum discrimina esse: item ordinat consensum.

PRIMUM igitur sit consensus expressus sponsi & sponsæ, ut regula sæpe repetita in iure docet, coniugia mutuo consensu iungi. Et ab hoc consensu absint error & uolentia. Ac postea de errore dicam. De uolentia uero sciendum est, non esse consensum, nec coniugia, cum persona ui cogitur, ut promittat coniugium. Et hac in re accidunt multa tristia errata.

DE CONSENSU

PARENTVM.

VETUSTA iura ita postulant consensum parentum in sponsalibus, ut cum non accedit consensus parentum, concedant etiam ante commixtionem rescindi desponsationes. Et Ambrosius in historia Rebeckæ postulat consensum parentum, idque dicit adeo honestum & naturæ consensaneum esse, ut Poëtæ quoque idem docuerint, & recitat uersus Euripidis, apud quem in Andromacha, cum Orestes peteret connubium Hermiones, hæc respondet, Eam rem pertinere ad arbitrium patris. Versus hi sunt:

Νυμφευμάτων μὲν τῶν ἐμῶν πατὴρ ἔμολε
Μέμνονα ἔξω κοῦν ἐμὸν κείνῳ τάδε.

Næc longiorem disputationem addo, cum constat in Ecclesijs harum regionum hoc seruari, ut consensus parentum requiratur, & desponsationes iudicentur irritæ refragantibus parentibus.

Sed ad officium iudicum pertinet considerare, ubi parentes probabilem causam habeant refragandi, ubi non sit probabilis causa.

SCIENDVM & hoc est, post concubitum non posse rescindi coniugia autoritate parentum, quia non est iam quæstio de futuro coniugio & uiolata est autoritas parentum, & fieret iniuria desertæ mulieri.